

Ἐν τῇ Ὁδῷ Αἰόλου εἰς ἀπρόσεκτος ἐπάτησε τὸ πῶδι μῖα Κυρία.

Ἡ κυρία ὀργίλη :

— Εἶσαι ζῶν !

Ὁ κύριος χαρίζει :

— Μὲ συγχωρεῖτε, κυρία μου, ἐὰν ἤμην ζῶν, θὰ σὰ πλάκωνα.

Τὴν Κυριακὴν περὶ τὴν 10ην π. μ. ἐγένοντο ἐν τῷ ἐκπαιδευτηρίῳ Βουλγαρῇ ἐνώπιον ἐκλεκτοῦ ἀκροατηρίου, αἱ ἐξετάσεις εἰς τὴν Γαλλικὴν γλῶσσαν.

Ὁ νεαρὸς καὶ εὐφυὴς καθηγητὴς κ. Joseph Collard εὐδοκίμησεν ὡς οὐδεὶς ἄλλος.

Ἐνόμιζε τις ὅτι εὐρίσκεται οὐχὶ ἐν Ἑλληνικῷ ἐκπαιδευτηρίῳ, ἀλλ' ἐν γαλλικῷ λυκείῳ. Ἡ γλυκεῖα ἐκείνη προφορὰ, ἡ περὶ τὸ λέγειν εὐκολία, ὁ τρόπος τῆς ἀπαγγελίας τῶν ζωηρῶν παίδων ἐξέπληξαν ἀληθῶς τοὺς παρισταμένους, οἵτινες ἀναχωροῦντες συνεχάρησαν ἐξ ὅλης καρδίας τὸν ἀξιότιμον κ. Βουλγαρην, οἵτινος οἱ κόποι καὶ αἱ προσπάθειαι ὅπως ἀναδείξῃ τὸ λυκεῖόν του ἐράμιλλον τῶν καλλιτέρων εὐρωπαϊκῶν ἐκπαιδευτηρίων ἱκανοποιήσαν κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην πληρέστατα.

Ἰδιαιτέρως δὲ ὁρεῖλομεν νὰ συγχαρῶμεν τὸν εὐγενῆ φίλον μας κ. Joseph Collard ὅστις πρὸ δέκα μόλις μηνῶν ἐγκαταστὰς ἐν τῇ πόλει μας καὶ τοσαύτας συμπαθείας ἀποκτήσας κατὰ τὰς προχθεσινὰς ἐξετάσεις ὁμολογούμενως ἐδείχθη ἀνώτερος παντὸς ἐπαίνου.

Η. Ι. Ψ'.

ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΛΑΟΥ ΜΑΣ

Ὁ ῥωμῆος ἐργάτης καὶ χειρωναξ ἐννοεῖ νὰ διασκεδάσῃ καὶ αὐτὸς ὅταν εἰμπορεῖ. Συνήθως εἰμπορεῖ τὸ Σάββατον ἑσπέρας, τὴν Κυριακὴν, τὴν εορτὴν. Καταπαύει ἐπὶ στιγμὴν τὸν ἄγριον περὶ ὑπάρξεως ἀγῶνα, διασκελίζει τὸ κατώφλιον τοῦ παπηλείου ἀφίνων ὀπισθέν του ὅλην τὴν ἀρωγὴν τοῦ καθημερινοῦ βίου, στηρίζει τὸν ἀγκῶνά του ἐπὶ τοῦ τραπεζίου, λαμβάνει εἰς χεῖράς του τὸ ποτήριον, καὶ ζητεῖ νὰ πνίξῃ ἐν αὐτῷ τὰς μερίμνας του ὡς θανατηφόρα ἔντομα.

Τότε πληροῦται ὁ στόμαχος καὶ πληροῦται ἡ κεφαλὴ κατὰ μικρὸν γλυκεῖα τις νωχέλεια ὑπαισθήσει εἰς τὰ μέλη αὐτοῦ· αἱ ἰδέαι του σχίζουσι τὴν πένθιμόν των στολὴν καὶ στολίζονται μὲ ῥόδα· εἶναι ἐν τῇ πραγματικότητι καὶ δὲν εἶναι· τὸ βλέμμα του τὸ σθεστόν ὑπὸ τοῦ κόπου ἀνάπτει· ἡ εὐθυμία διαστέλλει τὴν μορφήν του· ὡς καὶ αὐτοὶ οἱ τύλοι τῆς παλάμης του γίνονται ἀπαλώτεροι· θέλει νὰ ἐκδηλώσῃ ζωηρότερον τὴν ἐν αὐτῷ ὑπάρχουσαν πληθῶραν ζωῆς· θέλει νὰ κινηθῇ βιαίως, νὰ πηδήσῃ, νὰ χορεύσῃ καὶ ἡ γλῶσσά του ὑφίσταται γαργαλισμὸν τινα· θέλει νὰ εἰπῇ κἀτι τι, θέλει νὰ φωνάξῃ καὶ τραγουδεῖ.

Εἰς πολλὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος, τ' ἀπόκεντρα πρὸ πάντων, τὸ ἄσμα ἔχει τὸν ἐπιχωριαζόντα τόνον· τὸ τραγουδῖ των εἶναι προῖον τῶν βουνῶν των, καὶ εἶναι γεμάτο δροσιὰ καὶ πλατάγια καὶ λεύκια καὶ τουφέκι καὶ λευθερία καὶ κλεφτόπουλα ποῦ ῥοβολᾷ ἐπὶ τὸν κάμπο, ἐνέχει δὲ μελαγχολικὴν τινα μονοτονίαν, γλυκὴ τι παράπονον, περιπαθὴ τινα θρηνηφιδίαν, ὡς νὰ νενουρίξῃ τὴν λύπην νὰ

τὴν ἀποκοιμίσῃ, ὡς νὰ θρηνῇ γιατί πέρασαν οἱ καιροὶ ἐκείνοι τῆς λεβεντιᾶς, ὡς νὰ ψάλλῃ τὸ συχώριο τῶν ἀνδρείων ποῦ εἰξευραν νὰ λαβόνωνται καὶ νὰ ἀποθνήσκουν.

Οἱ Ἑπτανήσιοι, ὁ μουσικώτατος λαὸς τῆς Ἑλλάδος, τραγουδοῦν τοὺς Στίχους τοῦ Σολωμοῦ καὶ τὴν μουσικὴν τοῦ Μαντζάρου καὶ τοῦ Ξυδιᾶ καὶ συγκινοῦνται, καὶ παθαίνονται, καὶ χύνουν πολλάκις θερμὰ δάκρυα ὅταν τραγουδοῦν τὸν ὕμνον τῆς Ἐλευθερίας, καὶ εἶναι ἐξαλλοὶ ὅταν μέλπουσιν τὸ «ἔτσι κ' ἐμὲ ἡ πατρίδα μου», ἐκεῖνο τοῦ ὁποίου οἱ Ἀγγλοὶ ἐκρέμασαν καὶ τὸν μουσικὸν καὶ τὸν ποιητὴν. Ἀλλὰ οἱ Ἑπτανήσιοι δὲν τραγουδοῦν πάντοτε ποιήσιν τοῦ Σολωμοῦ καὶ Ζαμπελίου· πλεῖστα ἄσματά των εἶναι ἰταλικά καὶ οἱ Ἑλληνικοὶ στίχοι οὗς προσαρμόζουν εἶνε πολλάκις ἀνόητοι καὶ γελοῖοι.

Ἄλλ' ὁ Ἀθηναϊκὸς λαὸς, ὁ λαὸς τῆς καρδίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ ὅλου Ἑλληνισμοῦ, τί τραγουδεῖ;

Παρισταίνει τὸ ἄσμα του ἐπὶ τῶν πτερύγων τῆς μελωδίας διερχομένην στιγμιαίως τὴν εἰκόνα τοῦ μεγαλείου τῆς πατρίδος του, τῶν ἐθνικῶν πόθων του; τῷ ἀναπαριστᾷ τὸ χαριτωμένον κορμὶ τῆς ἐρωμένης του, τὰς ἀγωνιώδεις ὥρας τῆς προσδοκίας ὑπὸ τὰ παράθυρά της, τοὺς μακροὺς πλοκάμους της, τὸ λαθραῖον παρὰ τὴν θύραν φίλημα; Ὅταν τραγουδεῖ ὁ Ἀθηναϊκὸς λαὸς ᾄδει τὸν ἔρωτα καὶ τὴν δόξαν, τὴν καλλονὴν, καὶ τὴν ἐλευθερίαν, ἢ τὸ θέλημα τῆς ἀφυπνιζομένης φύσεως, ἢ τὸ μυστήριον τῆς ἐσπέρας, ἢ τοὺς βράχους καὶ τὴν πεδιάδα, ἢ τὸ ἐπιστρέφον ποίμνιον, οὔτινος ἀκούεται μακρόθεν ὁ γλυκὺς τῶν κωδῶνων ἦχος, ἢ τὴν λέμβον ἥτις πετᾷ ὡς ἄστρος ἐπὶ τῶν κυμάτων καὶ φέρει μετ' αὐτῆς τὴν φίλην;

Ὁ Ἀθηναϊκὸς λαὸς ἀπλοῦστατα ᾄδει ὅτι μυρίζει ὠραία τὸ σπανίον μὲ τὸ ρίζι, ὅτι αἱ παπαροῦναι βασανίζουσιν τὴν καρδίαν του, ᾄδει τὴν κανελόριζα μὲ τῆς κανέλας τάνθη, ᾄδει τὸ σινανὰ σινανὰ καὶ τὸ σελάμ σουγλέ.

Πᾶν ὅ,τι ἀνόητον, σκαῖον, ἀηδὲς, σιχαμερὸν, πᾶν ὅ,τι ἐκπέμπεται ὡς ἀναθυμίασις ἐκ τῶν μεμολυσμένων καταγωγῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, πᾶν ὅ,τι ρυπαρὸν, ἡλίθιον, εἰδεχθὲς, καὶ ὡς ἔννοια καὶ ὡς μέλος, πᾶν ὅ,τι σύρεται καὶ κυλίσταται εἰς τὸν βόρβορον τῶν στενῶν τοῦ Γαλατᾶ, ἐκβράζεται εἰς τὴν Σύρον καὶ τὸν Πειραιᾶ, καὶ ἐπειτα διαχέεται ἀνὰ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα, ἐξαπλοῦται, πλημμυρεῖ ὡς χολέρα, καὶ μολύνει τὴν ψυχὴν, καὶ θανατώνει τὴν καλλισθησίαν, καὶ νεκρόνει τὸν χαρκετῆρα τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Ἐπισκεφθῆτε τὰ καπηλεῖα, διέλθετε τὰς ὁδοὺς τῶν συνοικιῶν μίαν εορτὴν καὶ ἀκούσατε· θὰ ἰδῆτε ἂν εἶνε λαὸς αὐτὸς ὁ τῶν Ἀθηνῶν λαὸς ἡλίθιος εἰς τὸ ἄσμα του, εἶνε λαὸς ἡλίθιος καὶ εἰς τὰ αἰσθήματά του, εἶνε λαὸς ἡλίθιος καὶ εἰς τὰ καθήκοντά του, εἶνε λαὸς ἡλίθιος καὶ εἰς τὰ δικαιώματά του· θὰ ἰδῆτε ὅτι τὸ ἄσμα του ἐκκρίνεται ἀπὸ τὸ στόμα του ὡς σιελος· θὰ ἰδῆτε ὅτι ἂν ἡ μέθη τοῦ προξενῆ ἔμετον, ὁ χειρότερος ἔμετός του εἶνε τὸ ἄσμα του.

Καὶ τί κάμνει λοιπὸν αὐτὸ τὸ Ὠδεῖον δώδεκα ἔτη τόξα; Προορισμὸς του εἶνε νὰ διδάσκῃ μπάσα βιόλαις καὶ φλάουτα εἰς δύο τρεῖς, οἱ ὅποιοι εἶχον τὰ μέσα νὰ τὰ διδάχθῃσι καὶ ἄνευ τοῦ Ὠδείου;

Πότε θὰ καταρτισθῶσι ὀδικοί· θιάσοι οἱ ὅποιοι διατρέχοντες πανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος ὡς διαδῶσσι ὠραία ἄσματα μὲ ὠραίας στροφὰς καὶ ὠραίαν μουσικὴν, κιννοῦντες ὡς ὁ Ὀρφεὺς τὸν λίθον; Ἄν δὲν ὑπάρχουν κατὰλληλα ἄσματια πρὸς τονισμόν, ἂν δὲν ὑπάρχῃ κατὰλ-